



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2254/2024
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Петровић, адвокат из ..., против туженог Компанија „Слобода“ АД Чачак, чији је пуномоћник Дејан Савковић, адвокат из ..., ради поништаја, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3737/23 од 20.02.2024. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3737/23 од 20.02.2024. године, у делу који се односи на трошкове парничног поступка, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3737/23 од 20.02.2024. године, у делу који се односи на трошкове парничног поступка.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3737/23 од 20.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 151/22 од 28.07.2023. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог број ../18 од 28.11.2018. године којим је тужиоцу изречена новчана казна у износу од 20% основне зараде запосленог за месец у коме је новчана казна изречена у трајању од 3 месеца и утврђено да исто не производи правно дејство почев од доношења па убудуће. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 917.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3737/23 од 20.02.2024. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ../18 од

28.11.2018. године којим је тужиоцу изречена новчана казна у износу од 20% основне зараде запосленог за месец у коме је новчана казна изречена у трајању од 3 месеца и да се утврди да исто не производи правно дејство почев од доношења па убудуће. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 123.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизије су благовремено изјавили тужилац због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, побијајући је у целости, као и тужени, због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу којим је одлучено о трошковима поступка, с тим што је тужени предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају тужени је изјавио посебну ревизију против правноснажне другостепене пресуде у делу којим је одлучено о трошковима поступка. Решење којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка доноси се у сваком конкретном случају на основу одредбама Закона о парничном поступку којима су регулисана процесна правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова. Због тога, а с обзиром да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и новог тумачења права, нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији.

Сходно изнетом, Врховни суд је применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија тужиоца и туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441, односно члана 420. став 6. Закона о парничном поступку Врховни суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, у имовинскоправним споровима дозвољеност ревизије зависи од вредности предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде.

Према члану 28. став 1. истог закона, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним овим законом

меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док је ставом 2. прописано да камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду у делу којим је одлучено о трошковима поступка. С обзиром да трошкови парничног поступка не чине главни захтев, они не могу бити самостални предмет побијања у ревизији, тако да ревизија изјављена против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о трошковима поступка не представља решење против кога се ревизија може изјавити према члану 420. Закона о парничном поступку, те је ревизија туженог недозвољена.

Тужилац је тужбом од 10.01.2019. године, захтевао поништај решења о новчаној казни којим му је тужени послодавац изрекао меру новчане казне у смислу члана 179а. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...113/17).

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, из чега произлази да ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим ако се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности спора из члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Како се тужбени захтев односи на поништај решења о новчаној казни, дакле не на заснивање, постојање или престанак радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку, то ревизија тужиоца није дозвољена. Правно дејство ове посебне одредбе (члан 441. ЗПП) искључује примену општег правила о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер специјално правило искључује примену општих правила (члан 436. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом и трећем изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу четвртном изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**